

tier, tandem Floriaco cœnobio intulerunt. Quis tunc A luctus quive dolor totam nostram sanctam invaserit congregationem, sermo explicare non sufficit cum ab his quoque quibus ejus gravitas onerosa videbatur, inconsolabiliter lugeretur. Auxit hunc ingentem dolorem adventus plurimorum abbatum in imminente sancti patris Benedicti solemnitate, quæ in mense colitur Decembri, confluentium. Horum alii ab ipso, ob quasdam ordinandas utilitates, erant evocati; alii suarum necessitatum certis ex causis eum consulturi advenerant; inter quos reverendus Cluniacensium abbas Odilo aderat, charitativo laudabilis in Domino familiaritatis glutino ei in omni sua conjunctus vita. Talium itaque præsentia, et ipsius absentia, propter quem venerant, ingerebat mœstiliam, et no-

stris ampliorem addebat dolorem quod tali forent pastore desolati, cui prudens consilium aliorum expeterent prælati cœnobiorum.

Hæc de vita, moribus et actibus, necnon martyrio sanctissimi patris nostri Abbonis, partim a fidelibus viris audita, partim a nobis visa, ad te, reverentissime clericorum Hervee, ut tua sanctitas petiit, veraci pro posse relatu scripsimus. Nunc tuam exposcimus benignitatem quatenus pro nobis Domini implores clementiam, ut, si quid forte eum in nostra offendimus narratione, ipse sua piissima indulgere dignetur miseratione; et, qui ejus sepulcrum dignatus est miraculis illustrare, mihi facultatem dignetur conferre, in sequenti volumine, ea ad laudem nominis sui fidelibus manifestare.

## MIRACULA S. ABBONIS,

*Eodem auctore Aimoino.*

1. Anno incarnationis Dominicæ millesimo quarto, B indictione secunda, die mensis Novembris decimo tertio, martyrizatus est venerabilis abbas Abbo, cujus dies passionis cum celeri transitu, tum sancti Bricii, tum etiam festivitate cujusdam sancti, nomine Herardi, insignis habetur: cujus sancti caput in monasterio Regulæ, reliquum corporis in quadam ipsius cœnobii cella humatum servatur. De quo, quis fuerit quidve egerit, usque hodie in scriptis nil aliud reperire quivimus quam diem transitus ejus. Porro de honorando patre nostro ea quæ per eum Dominus operari post ejus transitum decrevit miracula, litteris mandare dignum duximus ad notitiam posterorum. Dum igitur adhuc inhumatum corpus ejus in ecclesia servaretur, cuidam debili, quem longa vis febrium maceraverat, per visum C revelatum est ut, si sanus esse vellet, dexteram manum ejus ablui aqua posceret, ipseque eam in potum sumeret. Quod cum a domno Remigio monacho, ejus loci postea præposito, poposcisset ac impetravisset, hausto potu pristinae restitutus est sanitati.

2. Dein vero, die secunda obitus ipsius sancti viri, una ex his mulieribus quæ clamore suo seditio- nem concitaverant, mente capta totoque nuda corpore per ecclesiam rotabatur. Post hæc lepra percussa et a consortio hominum expulsa, usque ad finem vitæ non est mundata.

3. Porro die quarta, dum custos ecclesiæ duas lucernas (20) mensuræ semipedalis post synaxim completorii accendisset, unam ante altare sancti D Petri posuit, alteram ante sepulcrum martyris Abbonis. Cumque ad matutinos surrexisset designandos hymnos, eam quam coram altare sancti Petri posuerat, arsam reperit; illam vero quam ad caput tumbæ sancti viri posuerat, pene integram se-

reperisse professus est; quæ usque mane sequentis diei perdurasse visa est.

4. Cæcus quidam erat Petragorici pagi, cui per visum revelatum est ut, si videre vellet, sepulcrum hujus sancti expeteret, ut ejus interventu a Domino lumen reciperet. Qui cum juxta præostensam visionem ad locum Regulæ accessisset, ac ad sancti tumulum aliquantas pervigiles duxisset noctes, visum recepit. Unde, partem hæreditatis suæ sancto Petro ac beato Benedicto, necnon sancti martyri Abboni illisque famulantibus largitus, ad propria rediit.

5. Aller quoque cæcus de pago Burdegalensi, per visum itidem admonitus est uti monasterium Regulæ adiret: inibi esse sanctum, per cujus meritum Dominus ei lumen condonaret. Qui præcepto parens, locum adiit, spatio ferme dierum octo (21) ante sancti tumbam pernoctavit. Una vero noctium, dum fratres ad matutinos surgerent hymnos, puerum ante se jacentem excitavit, dicens: « Surge, ut pariter matutinalibus possimus interesse officiis. » Cui cum ille non se habere ubi accenderet lumen, obtenderet: « Video, ait, lucernam ante altare sanctæ crucis ardentem. » Ad hæc puer: « Si vides, inquit, vade, et eam huc defer. » Abiit ille, et apprehenso lumine, in superiora cryptæ, ad eos qui psalmodiæ insistebant, absque ductore ascendit. In crastinum, fratribus cuncta quæ sibi acciderant referens, ad reddendas Deo laudes eorum mentes accendit. Fidem verbis ejus accommodabat tam decora canities quam etiam vultus, ac totius corporis honestus status.

Semper qui proprios meritis exornat amicos,  
Et dat Floriacos cœlo florere patronos,  
Præstans perpetuam post carnis funera vitam.  
Amen.

(21) Nondum ergo novenarum, quas vocant, usus obtinebat.

(20) Lucernæ nomine hic cereus intelligitur.